

és olvadó ólom minden cseppje.
 Hív, ha megjön, hív, ha lesz még
 kedve leszállni a Mestrén.
 Szól majd a San Nicolò harangja.
 Olyan távoli a föld, nincs szilárd alapja,
 minden második lépés örök, és mulandó minden egyes,
 és olyan közeli a víz, amiben egyszer majd,
 remélem, megszűnök.

De nem, nem ő látogat meg,
 én jövök el újra,
 én koldulok a Dei Miracoli mellett a suta
 terecske sarkán, én könyörgök
 a kétségbeesett turisták manúján:
 legyen Velence, ne legyen más, legyen délután,
 a legdélutánabb délután.

Imre Flóra

SANTA PRASSEDE

B. P.-nek

A San Zeno-kápolna kupoláján
 az a szomorú-szép Pantokratőr.
 Körülötte feszülő angyalok.
 Lábujjhegyen tartják föl az eget,
 a súlyos, kápráztató ragyogást.
 Éjfélkék sötét zárja őt magába.
 Vézna a test, keskeny az arc, a kéz
 csaknem áttetsző azon a tekercsen.
 Az aranyglória lenyomja vállát.
 Kire néz vajon az a komoly szempár?
 Szimmetrikus a szemöldökök íve,
 mozdulatlan a gyöngéd rajzú orr.
 A járomcsontok szinte átszakítják
 azt a finom szövetű arcbőrt.

Pár lépésre pedig ott áll az oszlop.

SANT'ANDREA DELLA VALLE

a kupola a monstrum kupola
ahogy pörget felránt az égbe
magához húz mégsem enged oda
mindig csupán a közelébe

a mágnesesség pólusai közt
örökös mozgásban lebegve
a szemed és az ég konstans erők
rögzítenek fénylő terekbe

sugárnyaláb testetlen dallamok
a rejtőzködő összecsengés
könnyű világos édes tenorod
édes édes a csók a szem kéz

és reménytelen és hogy meghalok
és világítottak a csillagok

Tillmann J. A.

A TENGEREN TÚL

A képen a végtelen víz látható, fövenyre futó hullámokkal, horizonttal, felhőkkel, valamint az égbolton egy nyitott könyv. A NUR MIT WIND MIT ZEIT UND MIT KLANG című monumentális festménye elé Anselm Kiefer egy ólomkönyvet függesztett.¹ A tájképfestészetben szokatlan ilyen elidegenítő, applikált tárgy alkalmazása, Kiefer munkáinak azonban gyakori eleme.

Első látásra a tengeri tájkép és a könyvmédium ilyen kontrasztos együttese meghökentető. A kép illuzórikus teréhez képest a könyv konkrét tárgyiassága és geometrikus formája élesen kiemelkedik. A vászon látszatvilágához vetve az ólomból készült könyv súlyos és minden kétséget kizáróan valóságos.

Kiefer ezzel a képével felfogat egy szemléleti konvenciót, a fonákjáról mutat rá a megszokás által elfedett evidenciára, arra, hogy kultúránkban a tenger értelmezésének szemléleti kereteit könyvek jelölték ki: részint Homérosz, és főként a BIBLIA könyvei. Homérosznál a tenger a történések színtereként jelenik meg, hősei hajókkal közlekednek, viharokba kerülnek, és – ha nem dühítették föl túlon túl a tengeristent – időről időre partot érnek. A BIBLIA több ennél, túlmutat a tengeren: egyaránt kijelöli eredetét